

rende. Det ene var det af ham selv stillede Lovforslag om en Centralbanegaard i Mølleengen, som var beregnet til omtrent 6 Mill. Kr. Det andet var det Forslag, Etatsraad Hammerich havde stillet, som vilde andrage 8—9 Mill. Kr., og det tredje var en Kombination af de to Forslag, der var foreslaaede af de to ærede Medlemmer for Verving-Kredsen (Jensen-Sønderup) og for Storehedinge-Kredsen (J. Andersen). Skønt jeg den Gang var uenig med Ministeren i det rent saglige, maatte jeg dog anerkende hans Stilling som korrekt. Naar der er Tale om saa store Bevillinger, som Tilfældet er her, og Ordningen er af en saa omfattende Karakter, bør man baade i Befolkningens og i Statens Interesse kræve, at der er Plan i Tingene, og at man ikke tænker paa Øjeblikket alene, men ogsaa har Blikket vendt ud mod Fremtiden. Derfor kunde jeg anerkende Ministerens Standpunkt, naar han krævede en fuldt færdig Plan, om jeg end var uenig med ham om Rigtigheden af den Plan, han i særlig Grad anbefalede.

Men hvordan er da Forholdet nu? Ja, Forholdet er det, at Ministeren anbefaler et Forslag, der er i høj Grad ufærdigt, og som hverken principielt eller finansielt giver virkelig Besked om dets Rækkevidde. Men det synes jeg ikke stemmer med den højtærede Ministers tidligere Udtalelser om Spørgsmaalet. Der foreslaas nu Anlæg af en Godsbanegaard i Aarhus Mølleeng, og til dette Anlæg søges der 3,6 Mill. Kr. Det er altsaa en meget betydelig Reduktion af det Forslag, Ministeren oprindeligt stillede. Men det maa vel bemærkes, at det her foreliggende Lovforslag kun er en Del af et Hele, idet det i den af Landstingsudvalget afgivne Betænkning er fremhævet, at Forslag Q, altsaa det foreliggende Lovforslag, er en første Del af Forslag M, altsaa den af de to tidligere nævnte ærede Medlemmer foreslaaede Kombination. Ministeren har ogsaa i Dag understreget endnu stærkere, at det kun er en første Del af denne Plan, han nu søger at gennemføre, og at der vil følge mere efter. Sagen er da, saa vidt jeg kan se, at naar vi vedtager dette Lovforslag, binder vi i Virkeligheden Rigsdagen til senere at vedtage et Beløb paa 8,8 Mill. Kr. til Gennemførelsen af den hele Plan. I Øjeblikket ser det altsaa ud til, at Spørgsmaalet kun drejer sig om de 3,6 Mill. Kr., men i Virkeligheden betyder det mere end det dobbelte Beløb. Men derom giver det foreliggende Lovforslag ikke nogen som

helst Oplysning. Den eneste Udsigt til en videre Udvikling, jeg har kunnet se i den Forhandling, der har været ført oppe i det andet Ting, er i Virkeligheden det rejste Spørgsmaal om paa et senere Tidspunkt at gaa over til den Hammerichske Plan, om at tilvejebringe en Gennemførelsesstation med de Udviklingsmuligheder, den har. Saa godt som alle Ordførerne i det andet høje Ting har udtalt deres Anerkendelse af den Fremtidsmulighed, det Hammerichske Forslag rummer. I Betænkningen er ogsaa dette fremhævet, og i sin Forelæggelsestale i Dag har den højtærede Minister ligeledes meget stærkt fremhævet som en Fordel ved det foreliggende Lovforslag, at det holdt Muligheden aaben for senere, hvis man vilde, at kunne gaa over til en Gennemførelse af den Hammerichske Tanke om en Gennemførelsesstation.

I det andet høje Ting blev det fremhævet, at maaske var Hammerichs Plan om at gaa fra Aarhus Østbanegaard til Kvottrup ikke den heldigste Løsning af Spørgsmaalet om den fremtidige Udvikling, idet det blev sagt, at det sikkert vilde være fornuftigere at gaa fra et Sted paa Ryom-Banen tværs igennem Landet til Strømmen ved Randers, saa at man ogsaa kunde faa en Gennemførelsesstation i Randers. Det er selvfølgelig en videre Fremtidsudsigt, som jeg ikke skulde have det mindste imod at drøfte nærmere, det skal tværtimod glæde mig, hvis det bliver en Fremtidsopgave at drøfte dette Spørgsmaal nærmere. Jeg tror nemlig, at det vil være af overordentlig stor Betydning for den Befolkning, som bor i dette jernbanetomme Rum, hvor der er projekteret en elektrisk Jernbane, som blev vedtaget paa den store Jernbanelov af 1908. Men jeg tror ogsaa, at det vilde have overordentlig stor Betydning for Staten, hvis en saadan Tanke blev realiseret, thi det vilde medføre, at det ikke blev nødvendigt at bygge den projekterede elektriske Bane, som — det vil ingen kunne nægte — vil blive en meget haard og dyr Konkurrent for Statsbanerne. Jeg maa derfor finde det naturligt, at den Tanke bliver drøftet i Fremtiden, idet jeg mener, at den indeholder meget store Muligheder baade for den paagældende Befolkning og for Statsbanerne.

Jeg er altsaa glad ved den Anerkendelse, den Hammerichske Plan helt igennem har faaet, for saa vidt angaar Fremtidsmulighederne, og det vilde ogsaa, naar man vil se fornuftigt paa Tingene, være umuligt andet